

หนังสือชนะเลิศรางวัลชมนาด
นวนิยายยอดเยี่ยมประจำปีพุทธศักราช 2568

FREE
TO
FREE

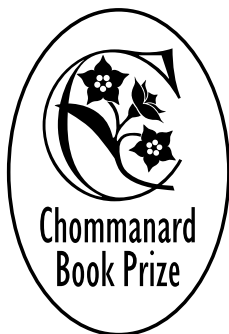

รัก
แอม
ควัก

Xeiji เขียน

หนังสือชนะเลิศรางวัลชมนาด
นวนิยายยอดเยี่ยมประจำปีพุทธศักราช 2568

ในเครือบริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

FREE
TO
FREE

מקא
הקא
Xeiji ເຢີຍ

กิตติกรรมประกาศ

รางวัลชนะเลิศ

รางวัลชมเชย ประจำปีพุทธศักราช 2568

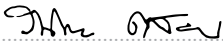
Flee to Free ลี้ หลบ หลีก ของ Xeiji เป็นนวนิยายแนว Sci-Fi Action Adventure Dystopia สะท้อนว่ามนุษย์ต้องการเสรีภาพ แม้จะอยู่ในภาวะใดก็ตาม เรื่องราวเกิดขึ้นใน พ.ศ. 3000 (อีก 435 ปีข้างหน้า) ประเทศไทยยุคนั้นมีความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและชนชั้นอย่างรุนแรง ลักษณะบ้านเมืองแบ่งออกเป็นสองชั้น ชั้นในเป็นศูนย์กลางคือ กรุงเทพมหานครซึ่งเจริญสูงสุด มีรัฐบาลมุ่งจะพัฒนามนุษย์กึ่งกลไก ในขณะที่ชั้นนอกคือชนเมืองจมอยู่ในความยากจนข้นแค้นแสนสาหัส ชีวิตมนุษย์ไร้การพัฒนา ตกอยู่ในภาวะการดิ้นรนเอาชีวิตรอด ตัวละครเอกเป็นมนุษย์ที่ผ่านกระบวนการทดลองจนกลายเป็นมนุษย์กึ่งกลไก หนีจากห้องทดลองมาได้เพราะจิตสำนึกความเป็นมนุษย์ แต่จะมีความสามารถทางร่างกายแบบกลไก อยู่ในภาวะจำตัวเองไม่ได้ จนท้ายสุดถูกตามจับและพาเข้าไปสู่กระบวนการทดลองจนค้นพบว่าตัวเองเป็นใคร ก่อนจะสามารถหนีออกมาจากห้องทดลองมาสู่ชีวิตภายนอกชั้นยากจนแต่เป็นชั้นมนุษย์ธรรมดาได้ เรื่องนี้โดดเด่นในกลวิธีนำเสนอที่ฉับไว และเป็นการใช้วิธีฉากต่อฉากแบบเดียวกับภาพยนตร์ เรื่องราวมีความทันสมัยและสอดคล้องกับการเสพของคนรุ่นใหม่

ด้วยคุณลักษณะที่โดดเด่นดังกล่าวข้างต้น คณะกรรมการฯ จึงมีมติเป็นเอกฉันท์ให้นวนิยายเรื่อง *Flee to Free ลี้ หลบ หลีก* ได้รับรางวัลชนะเลิศ

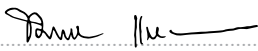
ผู้สนับสนุนหลัก

ลงนาม..... ประธานคณะกรรมการ

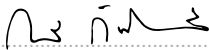
รศ. ดร. ชวนจิณ วิจิตา ดีเยี่ยมต์

ลงนาม..... คณะกรรมการ

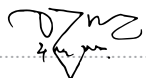
คุณชัยกร แสงกระจ่าง

ลงนาม..... คณะกรรมการ

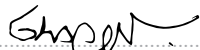
ผศ. ดร. ชเนศ เวศร์ภาดา

ลงนาม..... คณะกรรมการ

คุณกนกวลี พจนปกรณ์

ลงนาม..... คณะกรรมการ

คุณจตุพล บุญพรัตน์

ลงนาม..... ที่ปรึกษาโครงการ ฯ

คุณเนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

ผู้สนับสนุนหลัก

Flee to Free ลี้ หลบ หลีก

Xeiji เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตาม พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
มิฉะนั้นจะถือว่าละเมิดลิขสิทธิ์และมีความผิดทางอาญา
พิมพ์ครั้งแรก ตุลาคม 2568

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

เซจิ.

Flee to Free ลี้ หลบ หลีก.-- กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2568.
256 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN Ebook 978-616-611-160-6

ราคา 175 บาท

จัดพิมพ์โดย

WOMAN
PUBLISHER

ในเครือบริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

222 (บุษราคัม เทอเรส สาย 2) ถนนพุทธมณฑล สาย 2

แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0 2448 0312, 0 2448 0658-9 โทรสาร 0 2448 0393

www.praphansarn.com

ผู้ก่อตั้ง : สุพล เตชะธาดา
คณะกรรมการบริหาร : พิสุทธิ เลิศวิไล, ทพ.อดิเรก ศรีวัฒนาวงษา, บุญเลิศ สีอุไรย์,
ศักดิ์ชัย จิราธิวัฒน์, อาทร เตชะธาดา
กรรมการผู้จัดการ : กนกอร นนทสวัสดิ์ศรี
บรรณาธิการเล่ม : จตุพล บุญพริต
หัวหน้าฝ่ายศิลป์ : นพพร คงสอน
ศิลปกรรม : สมพงษ์ แซ่ปึง
วาดภาพปก : Linezent
พิสูจน์อักษร : กนกแข เนตรเจริญ

จัดจำหน่ายโดย P.S.BOOKNET

P.S. BOOKNET
อีบุ๊ก ออนไลน์

222 (บุษราคัม เทอเรส สาย 2) ถนนพุทธมณฑล สาย 2

แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0 2448 0312, 0 2448 0658-9 โทรสาร 0 2448 0393

www.praphansarn.com

พิมพ์ที่ บริษัท เอ.พี.กราฟิคดีไซน์และการพิมพ์ จำกัด

www.praphansarn.com

สนับสนุนเว็บไซต์โดย

Bangkok Bank

ธนาคารกรุงเทพ

คำนำสำนักพิมพ์

บริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด ร่วมกับธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) จัดประกวดนวนิยายรางวัลชมนาด (Chommanard Book Prize) เพื่อส่งเสริมนักเขียนสตรีไทยสู่สากล ต่อเนื่องมาเป็นปีที่ 14 โดยในปีนี้มีนักเขียนส่งต้นฉบับเข้าร่วมประกวด 45 เรื่อง คณะกรรมการรอบคัดเลือก ได้พิจารณางานเข้ารอบ 8 เรื่อง โดยเรื่อง *Flee to Free ลี้ หลบ หลีก* ของ Xeiji คณะกรรมการตัดสิน ได้มีมติเป็นเอกฉันท์ ให้ได้รับรางวัลชนะเลิศ รางวัลชมนาด ประจำปีพุทธศักราช 2568 ด้วยคุณลักษณะโดดเด่นทั้งเนื้อหาและรูปแบบ ตามที่คณะกรรมการรอบตัดสิน ได้มีกิตติกรรมประกาศไว้แล้วข้างต้น สำนักพิมพ์คงไม่กล่าวซ้ำอะไรอีก นอกจากจะขอขอบคุณคณะกรรมการทั้งสองชุด ไว้ ณ ที่นี้ ขอขอบคุณ “เซจิ” กับนักเขียนทุกคน ที่ได้ส่งผลงานเข้าร่วมโครงการประกวดต้นฉบับ ขอขอบคุณธนาคารกรุงเทพ ที่สนับสนุนเงินรางวัลด้วยดีเสมอมา ขอขอบคุณผู้อ่านที่ยังคงอ่านหนังสือ โดยเฉพาะ *Flee to Free ลี้ หลบ หลีก* ของ “เซจิ” เรื่องนี้ เชื่อว่าจะเป็นอีกเรื่องที่จะอยู่ในความทรงจำของผู้อ่าน ไม่เพียงเพราะว่าเป็นนวนิยาย “ดิสโทเปีย-ไซไฟ” ที่ให้ตัวละครหญิง ได้ออกมาผจญภัยชีวิต ได้ต่อสู้ตามวิถีทางอันควรจะเป็น หากแต่ยังเป็น เรื่องของการท้าทาย ขบเคี้ยวเผชิญหน้ากันระหว่าง “ความเป็นมนุษย์เทียม กับมนุษย์แท้” ในสังคมโลกยุคใหม่ได้อย่างคมคายและลึกซึ้ง

ด้วยมิตรภาพและความปรารถนาดี

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

ตุลาคม 2568

คำนำผู้เขียน

“ถ้าเกิดแผ่นดินไหวอีกจะทำยังไงดีล่ะ?”

บทสนทนาที่เล่นที่จริงนี้เกิดขึ้นระหว่างเรากลายเป็นผู้ประสบภัย ช่วงงานหนังสือตอนเกิดแผ่นดินไหวในกรุงเทพฯ เมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ. 2568 อีกทั้งได้รับแจ้งว่า ไม้อนุญาตให้เข้าตึกเพราะเกรงว่าจะเกิดอาฟเตอร์ช็อก ตอนนั้นก็คิดนะคะว่าหลังจากนี้จะเกิดแผ่นดินไหวที่สะท้อนมาถึงภาคกลางอีกไหมนะ เพราะช่วงปีที่ผ่านมาเห็นข่าวภัยธรรมชาติในแต่ละประเทศรุนแรงมาก ไม่มีอะไร гаранต์ได้เลยว่าประเทศไทยจะต้องเผชิญหน้ากับแผ่นดินไหวอีกหรือเปล่า

หลังจากนั้นเราเดินทางกลับญี่ปุ่น (ยังไม่เคยเจอแผ่นดินไหวที่ญี่ปุ่นนะคะ มาเจอที่ไทยก่อน ตลกร้ายเนอะ) บางครั้งได้ยินสามีประชุมงานซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้ AI เป็นหนึ่งในเครื่องมือทำงานสำหรับโปรแกรมเมอร์ เข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้างตามประสาทเด็กสายศิลป์...แต่ก็เรียกได้ว่าเป็นหนึ่งในแรงบันดาลใจ ประกอบกับเห็นข่าวการประกวดรางวัลขนาดพอดี้ เรื่อง *Flee to Free* ลี หลบ หลีก จึงถือกำเนิดขึ้นมาค่ะ!

แม้เคยเขียนนิยายแฟนตาซี แอ็กชันมาหลายเรื่อง แต่โลกดิสโทเปียผสมกับไซไฟเป็นอะไรที่ใหม่สำหรับเรามาก ๆ ค่ะ เราเลยให้เบตารีดเดอร์ช่วยอ่านองก์ 1 ของเรื่องเพื่อดูว่าเนื้อเรื่องจะไปในทิศทางที่เราคิดไว้ไหม เรื่องราวจึงออกมาอย่างที่ทุกท่านจะได้อ่านในเล่มนี้

ขอบคุณครอบครัวที่เป็นธุระในการส่งต้นฉบับและเป็นการกำลังใจให้เสมอมา

ขอบคุณสามีที่เป็นหนึ่งในแรงบันดาลใจและผลักดันให้ไล่ตามความฝัน

ขอบคุณคุณซี เบตารีดเดอร์ที่ทำให้เนื้อเรื่องไปถึงตอนจบ
ขอบคุณลุงตุ้ บรรณาธิการที่ช่วยให้ต้นฉบับสมบูรณ์มากขึ้น
ขอบคุณกนกอร สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น และทีมงานรางวัล
ชมานาด ที่ให้โอกาสผลงานของนักเขียนตัวเล็ก ๆ คนนี้
เราดีใจและมีความสุขมาก ๆ ที่ได้เผยแพร่ผลงานชิ้นนี้ออกมาค่ะ

Xeiji

คำอุทิศ

แด่ผู้ที่ถูกหันหลังด้วยโลภะ

สารบัญ

บทนำ	15
ตอนที่ 1: พุทธศักราช 3000	21
ตอนที่ 2: พลเมืองชั้นล่าง	37
ตอนที่ 3: ชาย	51
ตอนที่ 4: โครงการวิจัยมนุษย์เทียม	65
ตอนที่ 5: วังหนี	79
ตอนที่ 6: ลูกหลง	93
ตอนที่ 7: สูญเสีย	113
ตอนที่ 8: ความจริงที่ซ่อนไว้	127
ตอนที่ 9: มนุษย์เทียม	139
ตอนที่ 10: การทดลอง	151
ตอนที่ 11: การต่อสู้	165
ตอนที่ 12: การหลบหนี	177
ตอนที่ 13: มนุษย์หรือปัญญาประดิษฐ์	189
ตอนที่ 14: เพลงโหมกระพือ	197
ตอนที่ 15: ลอดกำแพง	211
ตอนที่ 16: ออร์เดอร์ 777	231

บทนำ

จ๋อม...

พื้นรองเท้าผ้าใบย่ำแอ่งน้ำบนถนนคอนกรีต ซึ่งเป็นหลุมเป็นบ่อ โคลนสาตกระจายกลายเป็นวงกว้างก่อนจะกระทบกับขอบวงของหยดน้ำที่โปรยปรายลงมาจากท้องฟ้า พายุฝนพาความเปียกปอนขโมยร่างกายของเธอจนชุ่มโชก ความหนาวเหน็บและชื้นแฉะกัดกินทั่วทุกอณู

หยดฝนตีหน้าจนชาตึก เธอสูดทั้งไอดินกลิ่นฝนเข้าปอด ความเย็นเสียดอก ลมหายใจถี่กระชั้นเพราะวิ่งฝ่าม่านน้ำที่เทลงมาราวกับจะกลั้นแกล้ง ทว่าเธอยังคงไม่หยุดวิ่งแม้ผ่านมาแล้วเกือบชั่วโมง

เธอหยุดไม่ได้

เสียงในหัวแผดถ้ำจนไม่อาจเพิกเฉย

‘หนี!!’

หญิงสาวสับเท้าอย่างว่องไวโดยไม่สนว่าตนเหยียบลงแอ่งโคลน
กี่แห่งหรือหลุมกี่บ่อ รองเท้าผ้าใบกลายเป็นสีโคลนเนา เปียกชุ่มเข้าไป
ถึงข้างใน เสียงน้ำกระฉอกดังขึ้นทุกครั้งที่เราทั้งฝ่าเท้าเหยียบพื้น

ครืน!!

ฟ้าร้องสะเทือนเลื่อนลั่น ดูท่าแล้วพระพิรุณคงไม่ปรานีกันนัก
เธอเอี้ยวตัวหันกลับไปข้างหลังเพียงแวบเดียวเท่านั้นก่อนจะรีบหมุน
หน้ากลับมา มือเสยเส้นผมสีดำที่ปรกหน้าให้พ้นครรลองสายตา
เผยให้เห็นดวงตาสีดำสนิทเหมือนตากวาง จมูกโด่งเล็กน้อย ส่วน
ปลายทรงหยดน้ำ ริมฝีปากจิ้มลิ้ม ทว่าซีดเผือด

เบื้องหน้าปรากฏป้ายปากซอยสีน้ำเงิน เธอเฝ้าตัวอักษร
‘ซอยวัดบัวขวัญ-เก่า’ บนป้าย และวิ่งเข้าไปในตรอกเล็กที่ความกว้าง
เพียงรถยนต์หนึ่งคันวิ่ง ซุ้มประตูวัดซึ่งน่าจะเคยเป็นสีทองอร่าม
ปรากฏในสายตา ห้อมล้อมด้วยต้นไม้ไทรสูงใหญ่และชาวบ้านละแวกนั้น
พวกเขาหลบฝนอยู่ใต้ร่มของรถสามล้อขายอาหาร บ้างหลบอยู่ใต้
หลังคาของร้านโชห่วย

มีเพียงเธอที่วิ่งตากฝนเหมือนคนเสียสติ

‘ซุ่น!!’

เสียงในหัวตะโกนขึ้นมาอีกรอบ หญิงสาวจึงเเมนสายตาแปลก
ประหลาดที่มองมา อันที่จริงเธอไม่เคยสนใจว่าใครจะมองเธอแบบใด
ด้วยซ้ำ ร่างสูงโปร่งสับเท้าเข้าไปในร่มบนลานกว้าง เสียงเม็ดฝนตก
กระทบหลังคาสังกะสีดังไม่เป็นจังหวะและแทบจะกลบทุกเสียงรอบข้าง

เธอไม่หยุดฝีเท้า พุ่งเข้าหาโบสถ์ตรงหน้าอย่างไม่ลังเล ไม่หยุด
คิดแม้สักนิดว่าควรหรือไม่ควร เหมาะสมหรือไม่เหมาะสม เพราะ
สำหรับเธอ...ไร้มาตรฐานขีดเส้นระหว่างสองสิ่งที่ตรงกันข้าม

หญิงสาวเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว พุ่งเข้าไปในโบสถ์ ซึ่ง
บรรยากาศกลับเงียบสงบและอุ่นกว่าภายนอกชัดเจนจนสัมผัสได้
เธอหอบหายใจเบา ไหล่ส่ายตามองรอบตัวเพื่อหาที่กำบังสักแห่ง
หน้าต่างทรงสูง อาสนะ ตู้บริจาคเรียงราย โต๊ะหมู่บูชา ...และ
พระพุทธรูปองค์ใหญ่

เธอตัดสินใจชั่วเสี้ยววินาที สาวเท้าอ้อมไปหลังพระประธาน
และพบช่องว่างเล็ก ๆ พอให้เธอคุ้ยคว้าหยิบได้

‘ข้างล่าง’

เสียงเดิมในหัวร้องบอก หญิงสาวจึงย่อตัวลงและหลบพรม
สีแดงขึ้น เผยให้เห็นช่องเก็บของขนาดพอดีคนหนึ่งคนลงไปได้ เธอ
ไม่รอช้า ห่อตัวจนลีบเล็กและก้าวลงไปอย่างไม่ลังเล ข้างล่างนี้ทั้งมืด
และชื้น กลิ่นราตีจมูกจนให้ระคาย เธอกลั่นหายใจ พร้อมกับเอื้อม
มือหลบพรมกลับมาที่เดิม

จากนั้นรอคอยและนั่งฟัง

แคร้ง...แคร้ง

กึก...กึก

เธอได้ยินเสียงเหมือนโลหะกระทบกันเป็นจังหวะ เสียงฝีเท้า
หนัก ๆ อย่างเป็นจังหวะสม่ำเสมอจากเหนือศีรษะไปไม่ไกลนัก

[ไม่มี]

[ไม่เห็น]

[ไม่อยู่]

ไม่บ่อยนักที่หญิงสาวจะได้ยิน ‘พวกนั้น’ คู่กัน โทนเสียงราบเรียบและไร้อารมณ์ บ่งบอกอายุและเพศไม่ได้ ความหาในความทรงจำว่างเปล่าก็ยิ่งไร้ประโยชน์ ดังนั้น เธอจึงเลือกเชื่อเสียงในหัวอีกครั้ง เจียบ และรอ...

ก็ก...ก็ก

เสียงฝีเท้าจากไปไกลแล้ว เธอไม่ได้ยินสิ่งใดนอกจากเสียงสายฝนตกกระทบหลังคาสังกะสี...และเสียงฝีเท้าอันนุ่มนวลเหนือศีรษะ หญิงสาวเงยหน้าขึ้น รับแสงจาง ๆ ที่ลอดลงมาข้างล่าง เพราะมีใครบางคนเลิกพรมขึ้น ทว่าคนผู้นี้ไร้จิตปองร้าย มีเพียงความเมตตาที่แผ่ออกมาจากทั้งร่างใต้จิวรีสีส้ม

“ขึ้นมาเถอะโยม อยู่ข้างล่างนานไม่ดีหรอก” พระสงฆ์ที่เธอไม่คุ้นหน้าเอ่ยเสียงนุ่ม

หญิงสาวไม่ได้พยักหน้ารับ ทำเพียงย่อตัวลงเล็กน้อย และใช้แรงจากข้อเท้าตีตราสูงโปรงของตัวเองขึ้นมาจากช่องเก็บของอย่างง่ายดายและรวดเร็ว เธอไม่รู้ว่าจะทำได้อย่างไร รู้เพียงแค่ว่า...เธอทำได้ ทว่าเมื่อเท้าเหยียบพื้นก็อดไม่ได้ที่จะเผลอสั่งเกตเห็นว่าแขนซ้ายของพระสงฆ์รูปนี้เป็นแขนเทียมซึ่งน่าจะหลอมจากเหล็กเบา

“หนาวไหม” พระท่านถาม

เธอเก็บงำสายตารวดเร็ว “ไม่หนาวค่ะ”

“เช่นนั้น โยมหนီးอะไรมา”

หญิงสาวชะงักอีกครา ก็มลงมองสารรูปตัวเองอันเปียกโชก น้ำหยดติ๋งจากชายเสื้อและกางเกงเงินทองเป็นวง เธอเอียงหน้าน้อย ๆ

ดวงตาเหม่อลอยไปไกล

เธอเองก็อยากรู้เหมือนกัน

“ไม่ทราบค่ะ”

พระท่านเลิกคิ้วเล็กน้อยคล้ายประหลาดใจ กระนั้นยังคง
สงวนท่าทีอันสงบนิ่งไว้ “แล้วมาจากไหน อาตมาไม่เคยเห็นโยมเลย”

หญิงสาวนิ่งเงียบแทนคำตอบ

“ไม่เป็นไร แต่อาตมาคิดว่าโยมคงไม่ได้มาจากกรุงเทพฯ ไม่
เช่นนั้น คงไม่อยู่ในสภาพเช่นนี้” พระท่านระบายยิ้มจาง ก่อนจะเบน
สายตาไปยังทิศตะวันออกของวัด หากมองผ่านม่านฝนออกไปก็จะเห็น
ตึกระฟ้าตระหง่านท่าสรวรค์ “พลเมืองชั้นล่างล้วนไร้ที่มา ไร้ที่ไป
ไร้ที่กลับ ไร้ญาติ ไร้ครอบครัว...”

หญิงสาวเก็บข้อมูลเหล่านั้นเงียบ ๆ แม้ไม่แปลกใหม่จากที่เคย
ได้ยินก็ตามที

“โยมชื่ออะไรละ” พระท่านถาม

เธอเงยหน้าขึ้น กะพริบตาปริบ ๆ เพื่อระลึกถึงสิ่งหนึ่งที่เธอ
สามารถตอบได้ เธอล้วงสร้อยเงินพร้อมจี้ทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าเล็ก ๆ
ออกมาจากเสื้อ วางบนมือและหงายส่วนที่มีตัวอักษรสลักไว้

“มุกค่ะ” หญิงสาวตอบ

นั่นคือ สิ่งที่สำคัญไว้ เป็นสิ่งแรกที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับตัวเอง
เมื่อลืมหืมตาตื่นกลางโคลนตม

อันที่จริง หญิงสาวไม่รู้ด้วยซ้ำว่านั่นคือชื่อของเธอหรือเปล่า

เพราะเธอ...มุกผู้นี้ ไม่มีความทรงจำเลยสักเสี้ยว

ตอนที่ 1

พุทธศักราช 3000

ฟ้าหลังฝนสดใส แม้เมฆปุยสีเหลืองเทาบดบังแสงอาทิตย์
ไปแล้วกว่าครึ่ง บรรยากาศอวลไปด้วยกลิ่นดินชื้นระคนกลิ่นเน่าจาก
กองขยะและเหล็กขึ้นสนิม มุกในสภาพตัวเปื่อยหมด ก้าวออกจาก
เขตพุทธาวาสของวัดบัวขวัญ (เก่า) อย่างเอื่อยเฉื่อย ทั้งฝนและหยาด
เหงื่อรวมกันเป็นหยดน้ำไหลรินอาบแฉะและร่างกาย ไม่ต่างจาก
สภาพแวดล้อมตัวที่ชุ่มฉ่ำไปด้วยของฝักจากท้องฟ้า ทั้งไว้เพียงเสียง
หยดติ๋งจากที่สูงลงที่ต่ำ สร้างวงน้ำกระจายเป็นระลอกคลื่น

เมื่อพื้นถนนเต็มไปด้วยหลุมบ่อ มุกจึงเห็นภาพสะท้อนของ
เมืองผ่านแอ่งน้ำขังจำนวนนับไม่ถ้วน

ทั้งต้นไม้สูงยืนตาย

ทั้งอาคารสูงซึ่งถูกทิ้งร้าง

ทั้งถนนลอยฟ้าอันทรุดโทรม

และกองขยะรวมมิตรสารพัดสิ่งจนสูงพะเนิน

ว่าไปแล้ว พื้นที่อื่น ๆ ก็มีสภาพไม่ต่างกันเท่าไรนัก รวมไปถึง
ละแวกบ้านของเธอ ดังนั้น มุกจึงไม่ได้ให้ความสนใจตลาดใต้ทางด่วน
ซึ่งกลายเป็นที่รวมตัวของชาวบ้านแถวนี้ ทว่าเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะ
เบา ๆ ปะปนเสียงพูดคุยก้อยแจลลอยมา เธอเลยอดไม่ได้ที่จะเหลือบมอง
ทางหางตา มุกจึงเห็นว่าเป็นกลุ่มเด็กชายตัวสูงเท่าหัวเข่าเธอโถมตัว
ลงเล่นบ่อโคลนอย่างสนุกสนาน

เธอมองไม่เห็นตัวเองในวัยเด็ก บอกไม่ถูกว่าจำไม่ได้หรือไม่มี
กันแน่

มุกเบือนหน้ากลับมา ปลอบให้ความสงสัยนั้นปลิดปลิวไปดัง
หยาดฝนที่โปรยปรายลงมาแล้วสลายกลายเป็นแอ่งน้ำ

รู้รูปลักษณ์

ไร้ตัวตน

เธอเดินทอดน่องอย่างไม่รีบร้อน วกลงไปตามทางเดิมที่
จากมา ออกจากซอยเล็กสู่ถนนใหญ่ เมื่อนั้นตึกรามบ้านช่องอันทึมเทา
จึงค่อยเผยโฉม ทศนียภาพถูกแซมด้วยสะพานข้ามแยกแคระย ซาก
คอนกรีตมีเนียม และบิลบอร์ดไฮโลแกรมโฆษณาผลิตภัณฑ์เสริม
อาหารที่ขู่ว่าความขาด ๆ เกิน ๆ เหมือนใช้การไม่ได้แล้ว ใบหน้าของ
นางแบบแห่งวินไม่เหลือเค้าความงาม

มุกจดจำเส้นทางที่ผ่านมาได้อย่างแม่นยำ เมื่อถึงแยกแคระย
ต้องเลี้ยวขวา เดินเลียบถนนติวานนท์ไปเรื่อย ๆ ผ่านสถานที่ราชการ
สักชื่อ ที่พยายามคงความร่มรวยไว้อย่างน่าเวทนา เมื่อซุ้มทางเข้า
ตึกร้างจนเห็นเนื้อเหล็กด้านใน ผ่านรถไฟฟาสายสีชมพูที่ตอนนี้
ใช้การไม่ได้แล้ว เหลือเพียงโบกี้บนรางเดี่ยวผูกโยงล้อวิ่งเต็มที ผ่าน

รถเมล์ที่จอดแช่กลางเลนอย่างสะเปะสะปะ เพราะยางแบนทั้งสี่ล้อ
รถยนต์ส่วนตัวบางคัน ไม่เหลือแม้แต่ล้อด้วยซ้ำ

สรุปโดยย่อคือ ไร่นาส่งสาธารณะอำนวยความสะดวก ดังนั้น
จึงเหลือเพียงตัวเลือก ‘เดิน’ เท่านั้น

สำหรับมุก การเดินไม่ใช่เรื่องลำบาก เธอสามารถเดินได้ทั้งวัน
โดยไม่ต้องหยุดพัก ดังนั้นจากที่ควรใช้เวลากว่าสามชั่วโมง จึงเหลือ
เพียงสองชั่วโมงในการเดินกลับไปที่พักของเธอ ซึ่งอยู่อีกฟากของ
สะพานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยา...สู่เกาะเกร็ด

“ข้าวจี๋ไหมจ๊ะ ข้าวจี๋ร้อน ๆ จ้า” หญิงชราได้ผ้าคลุมผม
ขาววินตะโกนเสียงแหบแห้ง เธอนั่งอยู่หลังเตาถ่านและกลิ่นหอม
อ่อน ๆ ของข้าวเหนียวปั้นทรงกลมแบนทาไข่...หรืออาจเป็นเพียงแค
เนยเทียมเป็นประจำทุกวันบริเวณตีนสะพาน มุกเห็นอีกฝ่ายทุกครั้ง
ที่ข้ามฝั่งไปกลับ

เธอล้วงกระเป๋ากางเกงซึ่งเริ่มแห้งก่อนจะหยิบซองหนึ่งเก่า
ออกมา เสียงเหรียญกระทบกันดังขึ้นเบา ๆ พลอยให้มุกชะงัก นึกขึ้นได้
ว่าเหรียญสิบไม่เกี่หรีญ ซื้อข้าวจี๋ได้ไม่ถึงขึ้นด้วยซ้ำ มุกจึงเก็บถุงเงิน
เข้าที่เดิมเจียบ ๆ และเดินผ่านหญิงชราโดยไม่แลเหลียวหันกลับไป
มอง

แสงแดดจำลองผ่านช่องว่างของก้านเมฆ ตกกระทบรอยสลัก
เป็นตัวเลขไทยบนพื้นสะพานข้ามฟาก จากท่าเรือปากเกร็ดสู่เกาะเกร็ด

‘พ.ศ. 2700’

นั่นคือปีที่สะพานแห่งนี้ถูกสร้างขึ้น ซึ่งนั่นผ่านมาแล้วสามร้อยปี
จากรูปถ่ายสี เปลี่ยนสู่เทคโนโลยีภาพโฮโลแกรมเรียงรายตาม

แนวรั้วกัน ฉายวันวานที่เฉลิมฉลองการเปิดตัวสะพานข้ามปากตามนโยบายของสมาชิกผู้แทนราษฎร ซึ่งขณะการเลือกตั้งตำบลปากเกร็ด ทว่าบัดนี้ถูกทิ้งร้าง ผุพัง และไร้การซ่อมแซม ภาพความทรงจำเหล่านั้น จึงเหลือเพียงเส้นขีดซ้อนกันกลางอากาศ

เศษซากอารยธรรมที่เคยรุ่งเรืองใกล้จมน้ำทุกที่...ทุกที่ เจดียย์
เอียงที่เหลือเพียงฐานปริมน้ำก็เช่นกัน

มุกเดินลากเท้าผ่านซุ้มปลายสะพาน เสียงเฉอะแฉะภายใน
ร่องเท้าชวนให้รำคาญอยู่บ้าง แต่ดีกว่าไม่สวมอะไรท่ามกลางผืนดิน
ที่ไม่รู้ว่าจะบังเอิญเจอเศษแก้วเศษเหล็กเมื่อไร

แกร้ง ตบ...

“นั่นของกู!”

“ของกุสิ! กูเป็นคนขุดเจอ!!”

เสียงทะเลาะเบาะแว้งดังขึ้นหลังเหมือนมีใครสักคนคืบเจือ
อะไรบางอย่างในกองขยะ มุกเมินเสียงคำทอที่ดังรุนแรงและหยาบ
คายขึ้นเรื่อย ๆ เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรก หรือเรียกได้ว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้น
เป็นประจำ

เมื่อยากจนจนขั้นแค้น และไม่สามารถย้ายไปที่ไหนได้ แต่ยังคง
ต้องเลี้ยงปากท้อง ดังนั้นจึงต้องต่อสู้เพื่ออยู่รอด การเก็บขยะทั้ง
หลายไปขาย จึงกลายเป็นอาชีพที่พลเมืองชั้นล่างจำใจคว่ำไว้

มุกปล่อยให้ผู้ชายสองคนนั้นที่ต่อຍกันอย่างเอาเป็นเอาตาย
ไว้ข้างหลัง เดินผ่านกลุ่มชาวบ้านที่จับวงซุบซิบกันเป็นประจำ ไม่ว่า
เรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ กลายเป็นบทสนทนาสร้างสีสันในวันอันแสน
จืดชืด